

tiek instinct. Ook als de pure vakbondsbestuurder weinig geremd door traditionele tegenstellingen: 'een werkgever is iemand die zich gedraagt, zoals een werknemer zich zou gedragen als hij werkgever was'. Zeker geen aanhanger van de harde-actielijn. In feite weinig stakingsbereid. Duidelijkheid moest er zijn en als er moest worden gestreden was er geen hout zo dik of hij zaagde er planken van. Maar Vijg heeft altijd beseft dat een kogel vooral van betekenis is zolang deze zich nog in de loop van het geweer bevindt.

Verder onverbeterlijk cynisch, terwijl de warmte daarachter alleen werd herkend door degenen, die eerst het cynisme hadden weerstaan. Een scherp en relativerend gevoel voor humor, dat overigens ook niet aan iedereen was besteed. En tenslotte altijd schipperend tussen de twee uitersten in zijn persoonlijkheid: de rebel en de loyalist.

Wim Vijg stierf op 10 december 1990. Aan borstvlieskanker, veroorzaakt door het werken met asbest bij de RDM.

Hij was zich altijd al zeer bewust geweest van de dood en beschouwde die als een onmisbaar onderdeel van het leven. Bewust doodgaan is een kwestie van volwassenheid in de meest letterlijke zin van dat laatste woord, vond hij zelf. Die nuchtere kijk op de dood maakte overigens de pijn, die het afscheid van alles wat hem lief was veroorzaakte, zeker niet lichter.

Zeven maanden heeft hij er uiteindelijk voor gekregen. Hij koesterde zich aan de warmte van zijn kinderen, van zijn vrienden en liet de schijnbaar eindeloze reeks van ontroerende reacties als een warme douche over zich stromen.

De laatste buitenstaander met wie Wim Vijg sprak was partijgenoot Bram Peper. Hij bemande de ziekenhuiskamer naast die waarin Vijg zijn laatste week doorbracht. In dat gesprek kwamen ook Vijgs verdiensten voor de stad en de gemeente Rotterdam aan de orde. Peper sprak zijn oprechte waardering uit. Dat ontroerde Vijg. Toen hij even later terugdacht aan dat gesprek fonkelden zijn slimme pretogen voor het laatst. Geamuseerd door zijn eigen constatering dat hij zelfs in het laatste restje van zijn leven nog kon worden verrast en verbaasd. Door Bram Peper, die liet zien dat er in hem toch ook een warm mens schuilt. En door zichzelf. Want hij besepte plotseling dat hij tot het allerlaatste moment van zijn leven ongebroken was gebleven toen hij zichzelf hoorde relativeren: 'de stad is voor mij altijd veel belangrijker geweest, dan ik voor de stad'.

En zo was het ook.